

“De boodschap van Kohlbrugge nú” door ds. J.H. Grolle, uitgegeven in 1946.

Onderstaand is slechts een gedeelte van de inleiding van het boekje

Maar alvorens dit inleidend hoofdstuk te besluiten, zou ik even een onderonsje willen hebben met onze jeugdige theologen. De oudere lezers slaan dit slot dan maar over. Ik wilde de vraag stellen, of gij eigenlijk wel aan de studie van Kohlbrugge beginnen zult? Dit is een onderneming, welke een stempel drukken zal op uw arbeid en verkondiging. Daar valt niet aan te ontkomen.

Hij leert u de gemeente tegen de haren instrijken, door haar aan te tasten in haar vrome zelfbewustzijn. De vergelijking is vriendelijker bedoeld dan zij klinkt. Maar gij weet wat er met onze huiskat gebeurt, als ge dit doet. Ze legt de oren in de nek, en wordt vals. Die het ervaren heeft, weet het, zowel van de kat als van de orthodoxie.

Begint gij echter **niet** met Kohlbrugge te bestuderen, dan blijft ge veilig buiten schot. Er zijn altijd mensen te vinden tot wie gij alles zeggen kunt, en die alles slikken; alleen **dít** moet ge niet zeggen, want **dít** slikken ze niet!

Hebt gij den moed niet om desnoods alleen te staan, word dan liever een „goeie” dominee. Een van die „eerwaardige doodskistenmakers”, zoals Kohlbrugge ze noemde, die hij op zijn reizen door alle orthodoxe gemeenten heen aantrof. Spreek een warm, opwekkend, stichtelijk woord. Probeer „enige gedachten te ontvouwen naar aanleiding van een tekst”. Zet de mensen zelf aan het werk. Zeg hun dat zij hun eigen geestelijk leven moeten versterken. Roep ze op om de lieve God te belonen, door nu ook eens wat voor Hèm te doen. Verkondig hun bijbelheiligen en geloofshelden, preek psychologisch over grote figuren in het Koninkrijk Gods, en zeg: „zo moeten wij nu ook...”

Ze zullen u op de handen dragen! Als je maar met de haren meestrijkt. Mensen zijn net snorrende poesen. Ze willen het allerliefst op een warme kachelplaat liggen, en dan... snorren...